

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Silverberg_Robert-Absolutně_neochvějný.pdb

PDB Name: Silverberg-Absolutně neochvějný
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.8.2005
Modification Date: 27.8.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Absolutně neochvějný

Robert Silverberg

Detektor v rohu Mahlerovy kanceláře červeně zablikal. Mahler na to unaveným pohybem ruky upozornil smutně se tvářícího časoskokana, který před ním zkroušeně seděl za stolem a vypadal ve svém neohrabaném skafandru usklápnutě a nejistě.

„Vidíte,“ pravil Mahler a poklepal na desku stolu. „Právě chytili dalšího. Jsme soustavně zaplavováni lidmi, jako jste vy. Až vás dopravíme na Měsíc, uvidíte sám, kolik jich tam už je. Jenom já sám jsem jich tam od té doby, kdy jsem převzal tenhle úřad, poslal přes čtyři tisíce. A to už je více než osm let – od dva tisíce sedm set dvacátého šestého, abych byl přesný. V průměru pět set za rok. Sotva přejde jediný den, aby sem někdo na nás nevpadl.“

„A ani jediného jste sem nepustil,“ řekl časoskokan. „Každého cestovatele v čase jste odsud okamžitě vypakovali na Měsíc. Každíčkého.“

„Každého,“ souhlasil Mahler. Skrze tlustý štít se snažil rozeznat, co to je za člověka skrytého uvnitř skafandru. Mahler často uvažoval o lidech, které tak snadno odsuzoval na Měsíc. Tenhle byl menší postavy, s hustými chomáči světlých vlasů přilepených potem k čelu. Byl to zřejmě nějaký vědec, ve své době možná uznávaný, možná i šťastný otec – i když jenom málokterí časoskokani byli lidé se smyslem pro rodinu. Možná že může i mít nějaké znalosti, které by mohly být cenné i v 28. století. Ale možná, že také ne. Na tom sotva záleželo. Musí být jako ostatní odeslán na Měsíc, aby dožil zbytek svých dní ve zničujících primitivních podmínkách sběrného tábora.

„Nemyslíte, že je to trochu kruté?“ zeptal se ten naproti. „Přišel jsem sem bez zlých úmyslů, nikomu jsem nechtěl ublížit. Jsem prostě vědecký pozorovatel z minulosti. Přivedl mne sem zájem. Proto jsem se odhodlal ke Skoku. Nikdy mě nenapadlo, že jdu vstříc doživotnímu vězení.“

„Je mi líto,“ řekl Mahler a vstal.

Rozhodl se, že rozhovor ukončí tady a hned. Musí se tohohle skokana rychle zbavit, protože co nevidět přivedou dalšího cestovatele v čase. Někdy se objevovali skutečně ve velkém a dnes to vypadalo na doopravdy mizerný den. Mechanické vyhledávače ale nikdy žádného skokana nepropásly.

„Ale to ani nemohu žít na Zemi a zůstat ve skafandru?“ řekl ještě muž zmateně, když viděl, že jeho pohovor s Mahlerem spěje ke konci. „Tak by přece nedošlo k žádnému kontaktu.“

„Prosím vás, neztěžujte mi to,“ řekl Mahler. „Už jsem vám vysvětlil, proč musíme být absolutně neochvějní. Nemůžeme – nesmíme – dělat žádné výjimky. Od posledního výskytu nemoci na Zemi uplynula již dvě století. Ztratili jsme přirozeně většinu vrozené imunity získané nespočty generacemi za věky, kdy tu řádily nemoci. Já sám riskuji život už jenom tím, že se k vám přibližuji, přestože jste v neprodyšném skafandru.“

Mahler pokynul urostlým silným strážcům, kteří čekali na chodbě a vypadali v těžkých kombinézách, které je chránily před infekcí, jako obrovití obrnění brouci. Tohle byla vždycky nejhorší chvíle.

„Podívejte se,“ řekl Mahler a netrpělivě se mračil. „Jenom vy sám jste chodící smrtelnou pastí. Máte v sobě tolik choroboplodných zárodků, že by to stačilo na vyhubení půlky světa. I nachlazení – obyčejné nachlazení – by dnes přivodilo smrt miliónům lidí. Naše získaná odolnost se prostě za ta dvě staletí ztratila. Protože jsme vymýtili všechny nemoci, tak už není potřebná. Ale vy, co cestujete v čase, se tu najednou objevíte plní bacilů, kteří kdysi vyhlazovali celé populace. A my nemůžeme riskovat, že se nám tu s nimi budete potloukat.“

„Ale já bych –“

„Vím. Byl byste ochoten přísahat při všem, co je vám nebo mně svaté, že nikdy neopustíte svůj skafandr. Je mi líto. Ale slovo i toho nejčestnějšího člověka nemá žádnou váhu oproti bezpečí dvou miliard lidí. Nemůžeme připustit ani to nejmenší riziko tím, že bychom vás ponechali na Zemi. Chápu. Je to nespravedlivé, je to kruté – můžete tomu říkat, jak chcete. Neměl jste ani ponětí o tom, že se dostanete do takovéhle situace. Osobně je mi vás líto. Ale věděli jste, že se pouštíte na cestu do budoucnosti bez možnosti návratu a že se budete muset podrobit čemukoli, co se budoucnost rozhodne s vámi udělat. Věděli jste, že se sotva můžete včas vrátit do své doby.“ Mahler začal sklízet ze stolu papíry s rozhodnostmi, která vyjadřovala, že pohovor je u konce.

„Je mi to vážně líto, ale musíte se snažit chápat naše stanovisko,“ řekl. „Jsme k smrti vyděšeni pouhou vaší přítomností. Nemůžeme vás nechat potulovat se na Zemi i ve skafandru. Ne. Vám už zbývá jenom Měsíc. Musím být absolutně neochvějný. Odvedte ho,“ řekl a pokynul strážím.

Přistoupily k malému. muži a začaly ho opatrně odvádět z Mahlerovy kanceláře.

Mahler se s ulehčením sesul do pneumokřesla a svažil si hrdlo laryngogelem. Tyhle dlouhé rozmluvy ho pokaždé

vyčerpávaly a v krku ho teď škrábalo a páliło. Jednou ze samého mluvení dostanu rakovinu hrtanu, pomyslel si. A to bude znamenat nepříjemnou operaci. Ale kdybych to nedělal já, musel by tu práci někdo dělat za mě.

Netečně vnímal výkřiky protestujícího časoskokana. Když začínal, chtělo se mu, sotva poprvé viděl strážce odvlékat jednoho skokana za druhým, odstoupit. Ale osm let ho zocelilo.

Dostal tuhle práci především proto, že byl tvrdý. Toto místo volalo po tvrdém chlapovi. Condryn, jeho předchůdce, nebyl ani trochu tvrdý chlap a vinou své tragické slabosti byl teď sám na Měsíci. Když vedl úřad sotva rok, podlehl a nechal jednoho skokana jít.

Skokan mu tenkrát slíboval, že se ukryje v cípu Antarktidy, a Condryn, který se domníval, že Antarktida je stejně bezpečná jako Měsíc, ho hloupě pustil. Hned potom nastoupil Mahler. Za osm let poslal Mahler na Měsíc čtyři tisíce lidí. Prvním byl propuštěný skokan – polapený v Buenos Aires, poté co za sebou zanechal choroboplodnou stopu od Apalačského pohoří až po Argentinský protektorát. Druhým byl Condryn.

Začíná to už být únavné zaměstnání, přemítal Mahler. Ale byl pyšný na to, že může tuhle práci dělat a chránit tak milióny životů: to, co dělal, vyžadovalo pevného chlapa. Opřel se a očekával příchod dalšího časoskokana.

Místo toho se však dveře tiše otevřely a fotoelektrický paprsek byl přerušen postavou dr. Fourneta, hlavního lékaře úřadu. Mahler vzhlédl. Fournet nesl v ruce časový přístroj.

„Vzal jsem to našemu poslednímu zákazníkovi,“ řekl. „Povídal doktorovi, který ho vyšetřoval, že je to návratný přístroj, a tak jsem si myslel, že byste se na to chtěl nejdříve podívat sám.“

Mahler okamžitě zpozorněl. Návratný přístroj? To je nepravděpodobné, pomyslel si. Ale kdyby to byla pravda, znamenalo by to konec onoho skličujícího věznění skokanů na Měsíci. Jak by ale mohl existovat návratný přístroj?

Natáhl ruku a převzal jej od Fourneta.

„Vypadá to jako konvenční typ ze čtyřnadvacátého století,“ řekl.

„Ale všimněte si té stupnice navíc,“ řekl Fournet zamračeně. Mahler se podíval znovu a přikývl.

„Ano, vypadá to, že by to mohl být návratný přístroj, to ano. Ale jak bychom jej mohli vyzkoušet? Nezdá se mi to moc pravděpodobné,“ dodal. „Proč by se tu zničehonic objevil návratný časový přístroj ze čtyřnadvacátého století, když žádný cestovatel v čase takový ještě neměl? Vždyť ani my sami nemáme dodnes možnost pohybovat se dvojcestně a naši vědci tvrdí, že ani mít nebudeme.“

Přesto ale,“ přemítal, „by bylo pěkné o něčem takovém snít. Musíme jej trochu pečlivěji prozkoumat. Ale nemyslím, že by to vážně fungovalo. Teď mi sem laskavě přiveďte toho posledního skokana.“

Fournet se již otočil, aby dal znamení strážím, když se ho Mahler ještě zeptal. „Jaký je výsledek jeho vyšetření, jen tak mimochodem?“

„Je v něm kdeco,“ řekl Fournet ponuře. „Můžete zkusit jmenovat a najisto to bude mít. Měl by se co nejrychleji odeslat na Měsíc. Nebudu se cítit v bezpečí, dokud bude na téhle planetě.“

Urostlý lékař pokynul strážím.

Mahler se pousmál. Fournetova přemrštěná opatrnost byla v úřadě ž přislovečná. I kdyby se tu náhodou objevil skokan beze stopy infekce, Fournet by patrně trval na tom, že má všechno, od astmatu po lepru.

Strážce přivedly skokana do Mahlerovy kanceláře. Byl docela vysoký, všiml si Mahler, a dost mladý. Do obličeje mu bylo špatně vidět, protože byl kryt nepřiliš čirým štítem ochranného skafandru, do kterého povinně navlékali všechny skokany. Přesto ale Mahler rozeznal, že tvář mladého cestovatele v čase v sobě má mňohé z jeho vlastního hubeného a tvrdého obličeje. Možná že se skokanovy oči trochu rozšířily údivem, když vešel do kanceláře, ale tím si Mahler nemohl být jist.

„Nikdy by mne nenapadlo, že se tady setkám zrovna s vámi,“ řekl skokan. Jeho hlas, zprostředkovaný dorozumivacím zařízením, zněl hluboce a zvučně. „Jmenujete se Mahler, vidíte?“

„Správně,“ přiznal Mahler.

„Cestovat přes celá ta léta – a najít vás. Tomu říkám pekelná náhoda!“

Mahler se nemínil nechat do čehokoliv zatáhnout, a tak jej ignoroval. Dávno se už přesvědčil, že nikdy nesmí dopustit, aby zadržený skokan sám určoval směr pohovoru. Standardní postup spočíval v tom, pevně skokanovi vysvětlit, proč je nevyhnutelné poslat ho na Měsíc, a potom zavolat strážce, jak to jen bylo nejrychleji možné.

„Říkáte, že tohle je dvojcestný přístroj?“ zeptal se Mahler. Pozvedl přitom onen rozhrkaně vyhlížející aparát.

„Ano,“ souhlasil skokan. „Funguje to oběma směry. Kdybyste stiskl tlačítko, dostal byste se rovnou do roku dva tisíce tři sta šedesát nebo tak nějak.“

„To jste postavil sám?“

„Já. Ne, kdepak,“ odpověděl skokan. „Našel jsem to. Je to dlouhá historie a já teď nemám kdy to vyprávět. Kdybych se vám to pokusil všechno vyličit, bylo by to asi desetkrát horší, než je to teď. Ne. Skončeme to co nejrychleji, ano? Víím, že u vás mňoho možností nemám, takže nač to protahovat.“

„Víte samozřejmě, že náš dnešní svět je prost všech chorob –“ začal hlasitě Mahler.

„A vy se domníváte, že mám v sobě tolik druhů choroboplodných zárodků, že by to mohlo vyhubit celý svět. A proto musíte být vůči mně absolutně neochvějný. Dobrá, nebudu se s vámi hádat. Kudy se jde na Měsíc?“

Absolutně neochvějný. Tuhle frázi přece Mahler už tolikrát použil, tahle fráze ho přesně vystihovala! Mahler se potichu zasmál. Některý z mladších techniků asi skokana předem poučil o tom, jak procedura obvykle probíhá, a on se tedy zřejmě rozhodl rezignovat, nepřít se a nepokoušet se ho uprosit. Na tom nesejde. Absolutně neochvějný.

Ano, pomyslel si Mahler, ta slova jej přesně vystihují! Jeho činnost v úřadě, to už byl stereotyp. Byl asi jediným vedoucím, který nikdy nezakolísal a nepropustil žádného skokana. Všichni ostatní asi jednou podlehlí nátlaku zástupů zvědavců proudících sem z minulosti, nakonec nevydrželi a vzali na sebe ono riziko.

Ale Mahler ne – Absolutně neochvějný Mahler. Hrdě, nesl zodpovědnost spočívající na jeho bedrech a nehodlal

zklamat ve svém poslání. Jeho úkolem bylo vyhledávat skokany a odesílat je ze zeměkoule tak rychle a efektivně, jak jenom možno. Jednoho každého. Byl to úkol, který vyžadoval zatvrzelou neochvějnost

„Tím se moje úloha zjednodušuje,“ řekl Mahler. „Jsem rád, že vás nemusím přesvědčovat o tom, že prostě jen konám svou povinnost“

„To vůbec nemusíte,“ řekl skokan. „Já to chápu. Škoda slov. To, co musíte dělat, je pochopitelné a já nemohu doufat, že bych vás přiměl k tomu, abyste se rozhodl jinak.“ Obrátil se ke strážím. „Jsem připraven. Můžete mne odvést.“

Mahler jim pokynul a skokan byl odveden. Mahler se užasle díval za mizející postavou a nespustil z ní zrak, dokud mu zcela nezmizela z očí.

Kdyby takoví byli všichni, přemítal. Tohohle bych si byl mohl i oblíbit. To byl rozumný člověk – jeden z mála. Poznal, že prohrál, a nepokoušel se přit, když byl postaven tváří v tvář absolutní nezbytnosti. Škoda, že musel pryč. Byl to člověk, jakých je dnes už málo. Ale nesmím být sentimentální to by nebylo moudré.

Jako úředník mohl Mahler vydržet jenom proto, že se mu podařilo potlačit v sobě veškerý soucit s nešťastníky, které byl nucen odsuzovat. Kdyby měl možnost odesílat je jinam – nejlépe zpátky do jejich doby – byl by první, kdo by se zasazoval o zrušení Měsíčního vězení. Ale protože měl před sebou jenom jedinou cestu, vykonával svou práci efektivně a automaticky.

Vzal znovu do ruky skokanův přístroj a prohlížel si jej. Návrtný přístroj by samozřejmě bylo řešení. Jakmile by sem dorazil nějaký skokan a platila by jiná nařízení, obrátili bychom jej čelem vzad a poslali zpátky. To by pochopili hned. Mahler se přistihl, že by rád, kdyby to tak bylo; často ho napadalo, co si o něm asi myslí ti skokani vězící na Měsíci. Návrtný přístroj by od základu změnil svět a měl by ohromné důsledky. Kdyby se lidé mohli pohybovat v čase dopředu i nazpět, minulost, přítomnost i budoucnost by se sloučily do jediné široké a jasné dálnice. Bylo těžké si jen představit takový svět, kde by byl možný pohyb oběma směry.

Avšak jak si tak pohrával se zabaveným přístrojem, uvědomil si Mahler, že něco není v pořádku. Za celých šest století od objevu cestování v čase nikdo ještě nesestrojil žádný známý návratný časový přístroj. A že by existoval nějaký neznámý přístroj nepřicházelo prakticky v úvahu. Neexistovaly žádné doložené zprávy o návštěvnicích z budoucnosti, a přitom se dá právem předpokládat, že by jich mělo být stejně jako skokanů z minula.

Takže ten mladý muž lhal, myslel si Mahler s lítostí. Návrtný přístroj byla čirá nemožnost. Mladík si prostě dělal ze svých věznitelů legraci. Návrtný přístroj nemůže existovat, protože minulost nebyla nikdy žádným způsobem ovlivněna budoucností.

Mahler si prohlížel přístroj. Byly na něm dvě stupnice – konvenční dopředná a další ukazující směrem zpět. Ať už to byl kdokoli, kdo připravil tuhle blamáž, dal si práci i s tím, aby ji podepřel věcným důkazem. Proč?

Nemohl ten skokan nakonec mluvit pravdu? Mahler zatoužil přístroj hned sám nějak vyzkoušet. Vždycky existuje jiskérka naděje, že to skutečně může fungovat a že on nebude nadále muset být přísným vykonavatelem spravedlnosti. Absolutně neochvějným Mahlerem!

Podíval se na přístroj. Jako časovač to bylo dost zaostalé. Bylo to sice už na principu standardního zkreslovače, ale stupnice byla ještě nepřesný širokorozsahový typ ze 24. století. Vernierův systém, rozpomněl se Mahler, byl přece zaveden až ve 28. století.

Mahler se sklonil a četl panel s instrukcemi. ZDE POLOŽIT LEVOU RUKU, stálo tam. Prohlížel si to teď pozorně. Do hlavy se mu vloudil nápad. S hrůzou přístroj odstrčil, ale té myšlenky se nezbavil. Bylo by to tak snadné. Co kdyby se mu –

Ne.

Ale – ZDE POLOŽIT LEVOU RUKU!

Zkusmo natáhl levou ruku.

Dávej teď pozor! Nemělo by smysl kdyby – ZDE POLOŽIT LEVOU RUKU. STISKNOU TLAČÍTKO.

Položil levou ruku zlehka na vyznačené místo. Zapraskala elektřina. Rychle ucukl a začal časový přístroj odsouvat stranou, když stůl před ním zmizel.

Vzduch byl špinavý a těžký. Mahlera napadlo, že se asi něco stalo s klimatizací. Rozhlédl se.

Většinu oblohy stínily obrovité groteskní a odporné budovy. Nad hlavou mu visely temné skličující mraky kouře a do uší mu zaléhal kravál průmyslové společnosti.

Byl ve středu ohromného města a kolem něj proudily zběsilým tempem davy lidí. Byly to všechno malé, zakrslé bytosti, s uštváním, neurotickým výrazem. Všichni měli zoufalé, ustrašené pohledy. Byl to výraz, který Mahler často vidával v obličejích skokanů prchajících z nesnesitelného přízračného světa do přívětivější budoucnosti.

Zíral na časový přístroj, který stále ještě držel v ruce, a pochopil, co se stalo. Návrtný přístroj!

To znamenalo konec Měsíčního vězení. To znamenalo úplnou revoluci v dosavadní civilizaci. Nehodlal však zůstat v téhle hrozně a skličující době ani o minutu déle, než bylo nezbytně nutné. Sehnul se, aby opět uvedl do chodu časový přístroj.

Někdo ale do něj ze zadu znenadání vrazil a proud lidí ho strhl s sebou. Zoufale se snažil vymanit se, když se odkudsi vynořila ruka a sevřela mu zátylek.

„Máš kartu, Hrbatče?“ vyštěkl sprostý hlas.

Otočil se a díval se ošklivě šilhavé tváře muže ve špinavě hnědé uniformě.

„Slyšels, co jsem říkal? Kde máš kartu, Hrbatče? Otevři zobák, nebo tě seberu.“

Mahler se vykroutil ze sevření a začal se hbitě proplétat davem. Nepřál si nic než krátkou příležitost nastavit časový přístroj a navždy zmizet z této nemocí zamořené hnusné éry. Jak odstrkoval lidi z cesty, zlostně na něj řičeli a snažili se ho chytit. Na ramena a na záda se mu sypaly rány.

„Támhle je, Hrbatec!“ volal kdosi. „Chyťte ho!“

Hluk se změnil v řev. „Chyťte ho! Chyťte ho! Chyťte ho!“ Zabočil doleva a dusal postranní ulicí. Za ním se valil už hotový dav a vřeštěl divokou zuřivostí.

„Zavolejte Kriminály,“ zaburácel nějaký hluboký hlas. „Ty už ho čapnou.“

Jeden z pronásledovatelů ho jižjiž doháněl. Mahler se v čirém zoufalství otočil a ohnal, se pěstmi. Zaslechl tlumené bolestné zaupění, ale nezpomalil svůj zběsilý úprk. Nezvyklá námaha ho rychle unavovala.

Před očima se mu mihly otevřené dveře a Mahler k nim rychle zamířil.

Za okamžik se ocitl v malém krámku s nábytkem. Přicházel k němu prodavač.

„Co si račte přát, pane? Máme nejnovější modely.“

„Dejte mi pokoj,“ hekl Mahler a sklonil se k časovému přístroji.

Prodavač nechápavě civěl, jak Mahler nastavuje stupnici. Ještě to nemělo vernierovskou škálu. Musí to risknout a doufat, že se strefí do správného roku. Prodavač znenadání ožil a zařval – proč, to se Mahler nikdy neměl dozvědět. Mahler si ho nevšímal a prudce stiskl tlačítko.

Bylo to báječné vstoupit znovu do poklidu 28. století. Byl to vlastně malý zázrak, že tolik časoskokanů přicházelo do tak pokojného věku, myslel si Mahler, zatímco setrval v klidu a vyčkával, až se jeho rozbourané srdce usadí. Skoro všechno na světě je lepší než to tam zpátky. Rozhlížel se po klidné ulici a hledal záchodek, kde by si mohl dát trochu do pořádku šrámy, které utržil za svého krátkého pobytu v minulosti. Asi by ho v kanceláři sotva v jeho nynějším zuboženém stavu poznali, s jedním okem skoro zavřeným a olověnou podlitinou na tváři.

Nakonec zahlédl záchodek a vydal se k němu ulicí, když ho zarazil zvuk známého jemného mechanického bzukotu.

Ohlédl se a spatřil jeden z nízkolétajících mechanických vyhledávačů jeho úřadu, jak k němu s tichým předemím míří. V těsném závěsu byli dva strážní, navlečení v ochranných oděvech. Samozřejmě! Právě dorazil z minulosti a detektory jeho příchodu zachytily, tak jako by zaznamenaly každého jiného. cestovatele v čase. Nikdo jim neunikl.

Obrátil se a kráčet, ke strážím. Nepoznával je, ale to ho nijak, nepřekvapovalo. Úřad byla rozsáhlá organizace se širokou působností, a tak mohl osobně znát jenom hrstku těch strážců, kteří obvykle doprovázeli vyhledávače. Byla to příjemná úleva vidět vyhledávače. Jejich užívání bylo zavedeno teprve v době, kdy vedl úřad on, a mohl si tedy být naprosto jistý, že se z proudu času nevynořil předčasně.

„Jsem rád, že vás vidím,“ zahlaholil na blížící se strážce. „Měl jsem v kanceláři malou nehodu.“

Ignorovali ho a začali ze zavazadlového prostoru vyhledávače metodicky vybalovat skafandr.

„Nenamáhej se nám něco vykládat,“ řekl jeden. „Vlez si do toho.“

Zbledl. „Ale já nejsem skokan,“ zaprotestoval. „Počkejte, mládenci, moment. To je hrozný omyl. Já jsem Mahler.“

Přednosta úřadu. Váš nadřízený.“

„Neotravuj, přivandrovalče,“ řekl ten vyšší, zatímco druhý mu začal násilím přetahovat skafandr přes ramena. Mahler s hrůzou zjistil, že ho vůbec nepoznali.

„V klidu s námi půjdeš a šéf ti všechno vysvětlí, nic tě nebude bolet,“ řekl ten menší.

„Ale já, jsem ten šéf,“ protestoval Mahler. „Zkoušel jsem návratný časový přístroj a omylem jsem se dostal do minulosti. Sundejte to ze mě a já vám ukážu svůj průkaz. To vás přece musí přesvědčit.“

„Podívej se, mládenče, my nestojíme o to, aby nás někdo o něčem přesvědčoval. Jestli chceš, můžeš to říct šéfovi. A teď jdeme – nebo tě máme nést?“ Mahler usoudil, že nemá smysl prokazovat totožnost ani mladému lékaři s ostře řezanou tváří, který ho v kanceláři úřadu vyšetřoval. Trvat na okamžité identifikaci by jenom přineslo další komplikace. Ne. Bude mnohem rozumnější počkat, až bude v šéfově kanceláři.

Nyní už mu bylo jasné, co se stalo. Zjevně přistál ve své vlastní budoucnosti, někdy krátce po své smrti. Úřad zatím převzal někdo jiný a na něj, na Mahlera, se už zapomnělo. Náhle si s úděsem uvědomil, že právě v tuto chvíli spočívá jeho popel pravděpodobně někde v urně v Apalačském krematoriu.

Až se dostane konečně k šéfovi, tak prostě a klidně vysvětlí, co se stalo, a zároveň požádá o svolení vrátit se o deset nebo dvacet či třicet let nazpět do doby, do které patří. Až bude zpátky, bude moci předat svůj návratný časový přístroj příslušným institucím a začít znovu svůj život od bodu, ve kterém jej opustil. Až k tomu dojde, nebude už nadále třeba posílat skokany na Měsíc a nebude ani třeba Neochvějného Mahlera.

Avšak, uvědomil si najednou, jestliže to už dávno udělal, tak proč dosud existuje tenhle vyčišťovací úřad? Začal pociťovat vzrůstající strach.

„Pospěšte si a dopište už tu zprávu,“ řekl lékař.

„Nevím, kam tak spěcháte,“ ohradil se lékař. „Ledaže byste se těšil na Měsíc.“

„O mě se nestarejte,“ řekl Mahler sebejistě. „Kdybych vám řekl, kdo jsem, asi byste si rozmyslel –“

„Tohle je váš časový přístroj?“ zeptal se najednou lékař.

„Ne tak docela. Vlastně – ano, ano, je můj,“ řekl Mahler. „Dávejte pozor. Je to jediný návratný přístroj na světě.“

„No ne!“ zvolal lékař. „Návratný, jo?“

„Ano, jestli mě zavedete k vašemu šéfovi –“

„Moment. Rád bych to ukázal našemu hlavnímu lékaři.“ Za okamžik se lékař vrátil.

„Tak, teď už můžeme jít k šéfovi. Radím vám ale, nesnažte se s ním přit. Nemůžete vyhrát. Měl jste zůstat ve své době.“ Objevili se dva strážníci a postřkovali Mahlera chodbou do jasně osvětlené kanceláře, kde strávil osm let svého života. Osm let na druhé straně plotu!

Jak se blížil k místnosti, která kdysi bývala jeho vlastní kanceláří, pečlivě si připravoval, co svému nástupci řekne. Nejdrive samozřejmě vysvětlí tu nehodu. Potom prokáže svou totožnost nade vší pochybnost a požádá o svolení použít svůj návratný časový přístroj k cestě nazpět do svého času. Šéf asi bude zpočátku útočný. Ale záhy ho celá záležitost zaujme a nakonec bude i pobavený, až se dozví o sledu událostí, které ho sem dovedly.

A potom si samozřejmě na odškodněnou budou vyprávět anekdoty o práci, kterou oba zastávali v rozpětí mnoha let.

Mahler si přísahal, že až se vrátí zpátky, už se nikdy nedotkne časového přístroje. Tu obrovskou práci s odesíláním skokanů nazpět do jejich časů přenechá jiným.

Pohnul se kupředu a přerušil fotoelektrický paprsek. Dveře šéfovy kanceláře se rozevřely. Za stolem seděl vysoký, pevně stavěný muž, s šedýma tvrdýma očima.

Já sám!

Omráčen hrůzou, zíral Mahler přes nepříliš čirý štít ochranného skafandru, v němž byl nacpán, na muže za stolem. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že se dívá na Neochvějněho Mahlera, na člověka, který poslal na Měsíc na čtyři tisíce lidí, bez jediné výjimky, při neúprosném výkonu své služební povinnosti.

A jestliže tohle je Mahler – Kdo jsem tedy já?

Náhle Mahler pochopil, jak se ten šílený kruh uzavírá. Vzpomněl si na onoho pevného a neohroženého skokana s hlubokým hlasem, který se u něj ocitl s tvrzením, že má návratný časový přístroj a který bez handrkování odpochoval na Měsíc.

Nyní Mahler věděl, kdo byl ten zvláštní skokan.

Ale čím ta nekonečná smyčka začala? Především odkud se vzal ten návratný časový přístroj? Nejdříve jím sám sebe odeslal do minulosti, aby jej přinesl do přítomnosti, aby jej vzal s sebou do minulosti...

Zatočila se mu hlava. Z tohoto není úniku. Díval se na muže za stolem a pomalu k němu kráčel. Cítil, že se kolem něj zvedá zeď osudových náhod, zatímco on se marně pokouší probíjet se ven. Naprosto nemělo smysl pokoušet se něco vysvětlovat. Rozhodně ne Absolutně neochvějněmu Mahlerovi. Bylo by to jenom plýtvání slovy. Kruh se uzavřel a on už je prakticky na cestě na Měsíc. Pohlédl na muže za stolem s novým, zvláštním světlem v očích.

„Nikdy by mne nenapadlo, že se tady setkám zrovna s vámi,“ řekl skokan. Jeho hlas zprostředkovaný dorozumivacím zařízením zněl hluboce a zvučně.